

и се казвалъ вече докторъ Беронъ. На времето си той билъ единъ отъ най-ученитѣ българи и владѣялъ нѣколко езици. Малко време се занимавалъ съ медицина, а се заловилъ съ търговия и скоро забогатѣлъ.

Д-ръ Беронъ пращалъ писма и парични помощи въ много градове за да се отварятъ училища. Голѣма частъ отъ своето богатство завещалъ на българскитѣ училища.

Неговиятъ букваръ билъ въведенъ навредъ изъ нашитѣ училища. Дълги години българскитѣ деца учили по него.

На 7 декемврий т. г. навсѣкжде изъ България се отпразнува 100-годишнината на рибния букваръ. И спомниха си всички за великото дѣло на Д-ръ Петъръ Берона.

Т. Н. Близнаковъ.

Дѣдо Хасанъ и Лисицата.

Имало едно време единъ старъ турчинъ; казвали го дѣдо Хасанъ. Дѣдо Хасанъ билъ много мързеливъ. Никога презъ живота си той не билъ похващалъ работа. Цѣлъ день седѣлъ въ кафенето, пилъ кафе, пушилъ отъ лулата си и приказвалъ приказки съ приятели.

Баща му билъ богатъ човѣкъ. Като умрѣлъ, той оставилъ на сина си много имотъ: гори, лозя, ниви, ливади. Хасанъ продавалъ едно следъ друго и живѣлъ безъ да работи. Днесъ продаде нива, утре ливада, вдругиденъ гора.